

Kapsayıcı postmodern ailede çocuğun algılanması da yeniden yaratılmıştır. Postmodern çocuk *yetkin*, hazır ve yaşamın tüm olanaklarıyla ve meydan okumalarıyla uğraşabilecek biri olarak görülür. Postmodern ebeveynlerin yetkin çocuklara gereksinimleri olduğundan, çocuk yetkinliği algısı herhangi bir yeni kuram ya da araştırma bulgusundan çıkarılmamış, buna karşılık çocuk yetkinliği yaratılmıştır. Erken yaşlardan itibaren ev bakımı dışında da bulunabilen, boşanmış ve tek ebeveyn ile başa çıkabilen, televizyon ekranlarında yaygın biçimde izlediğimiz canlı şiddet ve ürkütücü cinsellik ile darmadağın olmayacak çocukları gereksinimimiz var. Yabancılardan uzak duracak, iyi ve kötü dokunma arasındaki farkı bilecek çocuklara gereksinimimiz var. Çocuk yetkinliği görüşü yetişkin kaygıları ve tasalarıyla başedebilmek için yaratılmıştır.

Benzer bir biçimde ergenlere ilişkin algılama da yeniden yaratılmıştır. Ergenler artık, teknoloji, cinsellik ve uyuşturucu konularında yetersiz değil sofistike görülmektedirler. Bu yeni sofistike ergen algısı yetişkin sorumluluğunu gençlere devretme durumunun çoğunu açıklıyor. Örneğin, ortaokul ve liselerin öğrenci işleri ya da birimleri geçmişte olduğundan çok daha az sayıda genç insanla için etkinlik organize ediyor. Genç insanların sahip olduğu bir gençlik kültürü vardır ki, bu kültür bu yaş grubunu ağız sulandırıcı bir pazar olarak gören tüccarlar ve medya tarafından özendirilmektedir. Ekonomik tasalar genç için neyin en iy olduğunun önüne geçmiştir. gençlik kültürü ve pazar

Postmodern Ebeveynliğin ve Öğretim Stratejilerinin Eleştirisi

Ailedeki ve toplumdaki postmodern değişimler öğretmenler ve ebeveynleri için yeni meydan okumalar yaratmıştır. Ancak çocuk gelişimi bilgisi ile eşleşmeyen yeni teknik yönelim hedefini iskalayan tekniklere yol açmıştır. Birey üzerine yeni, kozmopolit odaklanma, *çocuğun benlik değeri duygusunun* eleştirisi götürmez biçimde vurgulanmasına neden olmuştur. Çocukların duygusal sorunlarıyla uğraşma zorunluluğu vaktimizin kısıtlı olduğu bu zamanda genellikle amacımızın tersine sonuç veren *kısa aralar* pratiğine neden olur. Ebeveyn ve öğretmen olarak vaktimizin kısıtlı olması bizi *sorumluluğu paylaşmaya* çok gönüllü ama *kendimizi paylaşmaya* az gönüllü yapmıştır. Son olarak, çok sayıda iki ebeveynin çalıştığı aileler ve tek ebeveynli aileler etkili ebeveynliğin elzem içeriklerinden biri olan *nitelikli zamanın* yanlış algılanmasına neden olmuştur. Tüm bu stratejilerin yararı olmasına karşın, bunlar çocukluğun toplumsal doğasını vurgulamak yerine bireysel doğasını vurgulama eğilimindedir. Bireysel vurguları toplumsal tasalarla dengeleme yollarını önereceğim.

Benlik Saygısı

Benlik saygısı gereksiniminde olduğu gibi çocuğun postmodern yaratımının nereden geldiği çok net değildir, ama daha önce çalışmalarını tartıştığım çocuk psikologu Hiam Ginott (1969) kesinlikle buna katkıda bulunan kişilerden biridir. Kesinlikle, çocukların kendilerini kötü hissetmelerine neden olacak biçimde yolumuzdan sapmamalıyız ve Ginott bizim bunu çocuklarla kullandığımız dili